

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In quâ tractatur de Augustissimo Eucharistiæ Sacramento, ac Sacrificio
Missæ, ...

Bosco, Jean a

Lovanii, 1667

Concl. II. Datur præceptum divinum Communionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73377)

Ex quo e-
quidem
colligitur
quodam
necessitas
mortalis.

Reliqua Sa-
cramenta
non depen-
dent in suo
effectu ab
Euchar.

quæ tamen
est quasi fi-
nis x com-
plementum
eorum.

17.
Consuetu-
do Ecclesie
communi-
candi in-
fantes.
Clem. Rom.
S. Dionys.
Areop.
S. August.
Trinitas.

est hæc
laudabilis
& rationa-
bilis, non
tamen ar-
guit absolu-
tam neces-
sitate.

fectu mortali, aut ministri?) Sed quia peccat mortaliter, qui non adimplet præceptum Communionis divinum vel humanum quando commode potest; & quia per illud homo accipit specialia auxilia, quæ aliis sine multis orationibus, & aliis piis operibus non acciperet.

Dicere autem, omnia alia opera bona, uti etiam reliqua Sacramenta, in suo effectu dependere ab effectu Eucharistia, sive à sumptione Eucharistia, nullo prorsus nititur fundamento. Ponamus enim quod quis sumperit Viaticum, & postea peccet mortaliter, an aliquis diceret talem non posse accipere remissionem peccatorum sine ordine ad Eucharistiam? Non puto.

Quamquam id verum sit in hoc sensu, quod à Christo, qui in hoc Sacramento realiter continetur, omnia Sacramenta habeant suam efficaciam, & quod Eucharistia sit finis quasi & quoddam complementum cæterorum. Et ideo ab aliquibus dicitur Eucharistia causare gratiam Baptismi, sicut nimirum finis causat electionem mediis, atque in Baptismo includi votum Eucharistia, quatenus per regenerationem accipiens homo vitam spirituale, sit capax illius spiritualis alimenti, & ad idem particularem propensionem accipit, sicut per vitam corporalem ad alimentum corporale. In eadem autem inferre necessitatem plusquam præcepti quæ apparentia?

Arguitur quartò ex consuetudine antiqua Ecclesie communicandi infantes baptizatos, ut patet ex Liturg. Clem. Rom. lib. 8. Dionysii Areop. c. 3. Eccles. Hierarchia, & aliis veteribus Scripturis; quibus meminit D. Aug. Epist. 23. ibi: *Illud vero quod in eadem commemoratur epistola, quædam parvulam, turbatis in sugam parentibus, nutriti delectam, atque ab eadem nutritæ demonum sacrilegis impactam, postea in Ecclesia illam sibi Eucharistiam nutriti motibus respisse &c.* ac novissime Trident. sess. 21. c. 4. ubi tamen insinuat non fuisse consuetudinem generalem dicens: *Si eum morem in quibusdam locis aliquando servavit.*

De consuetudine ergo, sed particulari quoad locum & tempus, non est dubitandum; neque dominanda est, ut ibidem docet Concilium, quia probabilem causam habuit, puta, ut significaretur spiritualis illa & mystica participatio, de qua superius egimus, & ut tantò decentius consumeretur fragmenta hostiarum; præsertim cum infantes baptizati sint capaces fructus hujus Sacramenti, & certò certius ad fructum suscipiendum dispositi. Interim nullà necessitate salutis Sanctissimos Patres id fecisse, sive controversia credendum est, inquit Trident. supra. Nullà, dico, necessitate sive mediis, sive præcepti.

Porro quæ infantium, eadem est ratio perpetuè amantium. Illis autem qui perfectà ratione utuntur, adeoque mortaliter possunt peccare, quis credat hoc Sacramentum tam inutile, & quasi moraliter necessarium ad vitanda peccata mortalia, planè liberum esse, id est,

non necessarium ad salutem, vel saltem necessitate præcepti? Dico igitur Secundò:

CONCLUSIO II.

Datur præceptum divinum Communionis.

Dari præceptum divinum Communionis sacramentalis, id est, sumptionis Eucharistia, quamvis communior & verior sit sententia; non tamen theologice certa, minus de fide, ut patet ex rationibus, quæ pro ipsa communiter adferuntur.

Principalis accipitur ex illis verbis Christi Joan. 6. v. 54. *Nisi manducaveritis carnem Filii hominis &c.* Secunda ex illis verbis Christi Luc. 22. v. 19. *Hoc facite in meam commemorationem* Tertia ex diligentia, quæ Ecclesia semper cavet, idque diligentissime, ne mortui absque Viatico decederent. Accedat quarta ex summa utilitate, & quasi morali necessitate effectus Sacramenti.

Sed hæ rationes, ut existimo, non clarè convincunt. Nam quod ad primam attinet, ille locus Joan. à D. August. (ut vidimus præcedenti Conclusionè) & aliis doctissimis ac sanctissimis viris, intelligitur de manducatione spiritali per fidem.

Deinde admissò (quod probabilius est) etiam intelligi debere de manducatione sacramentali; certum est non posse quoad omnia intelligi in rigore verborum: quippe concluderet ex præcepto divino homines obligari ad sumptionem utriusque speciei. Item hoc Sacramentum esse necessarium ad salutem non tantum necessitate præcepti divini, sed etiam mediis; quia talem vim habent illa verba: *Nisi quis renatus fuerit &c.*

Nec obstat quòd unum verbum sit activum, alterum passivum; quia etiam parvuli manducare possunt, & bibere, quamvis non voluntarie, quod impertinens est ad necessitatem mediis. Oportet ergo illum locum plures limitationes seu explicationes admittere, quoad modum scilicet manducandi, & necessitatem.

Quod si semel limitatur, cur non sæpius, quamdiu id non est contra expressam Ecclesie sententiam? Id est, si tu exponis illa verba, *Nisi &c.* de necessitate præcepti divini, & non mediis; cur mihi non licet exponere de necessitate neque mediis, neque præcepti, sed magis utilitatis? Ut sensus sit, *difficiliter habebitis vitam in vobis.* Frequens enim est in Scriptura, illud vocare impossibile, quod est difficiliter possibile.

Et ideo sic explicat illum locum Cyprianus in expositione Orationis Dominica, ait quidam Auctor. Sed ego nihil tale ibi reperio. Equidem qui sic explicaret, nescio quâ ratione posset evidenter redargui.

Audite.

20. S. Bonaventura

18. Summa Theologiae

Probatum

19. quod est

Lucas

Obiectum

vel si exer-

Trident.

Ad tertiam

Opprim

Audiamus Seraphicum Doctorem 4. d. 12. art. 4. q. 1. Dicendum, inquit, quod sacramentum hoc non est de necessitate quantum est de sua institutione; sed si est, hoc est per assumptio officio, vel mandato superaddito. Ex assumpto officio, quod scilicet necessarium est exequi, ut cum sacerdos vivit de altari, ut parochianis proficit, debet servare altari. Si autem non vivat de altari, sed in libertate sua remaneat, non tenetur magis, quam alius homo ex debito, sed magis ex bono & aequo. Ex mandato superaddito quod instituit Ecclesia, ut fideles communicarent semel in anno & in morte. Unde si quis negligit, non est sine contemptu, ideo peccat mortaliter. Ratio autem quare Ecclesia instituit est, quod hoc sacramentum est salubre, & multi erant negligentes de sua salute.

Et post pauca. Ex his patent obiecta: nam verbum Ioan. sive Domini in Ioan. intelligitur de manducatione spirituali, que est per fidem & charitatem, sine qua nemo adultus salvatur, & hec etiam est in parvulo aliquo modo per incorporationem.

Accedat Doctor Angelicus 3. parte q. 65. art. 4. ubi sic lego: Ad secundum: Dicendum quod illud verbum Domini est intelligendum de spirituali manducatione, & non de sola sacramentali, ut August. exponit supra Ioan. Tractat. 26. & 27. Simili modo loquitur 4. dist. 9. q. unica art. 1. quasiuncula 2. ibi: Ad primum dicendum quod Dominus loquitur de manducatione spirituali sine qua non potest esse salus.

Ad secundam probationem in primis dici potest, non tam ibi precipi exercitium Communionis, quam modum, ut si velis communicare, in passionis Domini memoriam facias. Unde apud Lucam non simpliciter dicitur: Hoc facite, sed, Hoc facite in meam commemorationem. Et apud Apoll. 1. Cor. 11. v. 25. Hoc facite quotiescumque bibetis, in meam commemorationem. Quod imitatur Ecclesia in Canone Missa illis verbis: Hec quotiescumque feceritis, in mei memoriam facietis.

Deinde si velis illa verba, Hoc facite, referri ad exercitium alicujus actus, & non solum ad modum, apte referri possunt ad actionem Sacrificii, quam Christus ibi instituit, precipitque Apostolis, eorumque in Sacerdotio successoribus, ut sensus sit: Quod ego feci offerendo & consecrando, hoc & vos deinceps facite. Atque ita hec verba intellexit Tridentinum sess. 22. cap. 1. ibi: Et eisdem (Apostolis) eorumque in Sacerdotio successoribus, ut offerrent, precipit per hec verba: Hoc facite in meam commemorationem, uti semper Catholica Ecclesia intellexit & docuit.

Ad tertiam probationem responderi potest, Ecclesiam semper fuisse sollicitam de dando morituris Viatico, non ob necessitatem precepti divini, sed ob incredibilem tanti Sacramenti utilitatem: quomodo adhuc hodie sollicita est de administranda eisdem Extrema Unctione, que tamen non precipitur jure divino.

Ad quartam patet responsio ex D. Bonav. supra; quia enim hoc Sacramentum, tam salubre est, idcirco Ecclesia precepit, ut fideles semel in anno communicarent, & in morte. Quis dubitat etiam Sacramentum Extreme Unctionis esse valde utile; num ideo jure divino preceptum? Imo nequidem jure Ecclesiastico.

Hec non ideo a nobis dicta sunt, ut communis sententia rationes abjiceremus; sed ut non eam esse ostenderemus vim illarum, ut faciant certitudinem fidei, vel etiam omnimodam certitudinem Theologicam: quod minus contraria sententia quorundam gravissimorum Doctorum Alensis 4. distinct. 51. membr. 2. D. Bonav. supra, & aliorum sit tuta in fide; imo forte probabilis in Theologia. Interim non potest negari, quin nostra & communis sententia sit probabilior; quippe solutiones predictarum rationum sunt utcumque violenta.

Primæ quidem rationis solutio, quia cum Scriptura loquatur preceptivè, oportet eam proprie intelligere sicut sonat, nisi quatenus Ecclesia aliter exponit. Quocirca cum ex doctrina Ecclesie habeamus hoc Sacramentum non esse per se institutum ad conferendam primam gratiam, hinc colligimus illud, Nisi manducaveritis, non importare necessitatem medii. Et aliunde, cum Ecclesia doceat non esse laicis necessariam utriusque speciei Communionem, rectè deducimus illa verba: Nisi manducaveritis & biberitis; habere sensum disjunctivum, non conjunctivum. At verò nusquam Ecclesia indicat, illis verbis nullum omnino preceptum contineri; ergo neque nos id possumus affirmare contra verborum proprietatem.

Nec refert quod aliqui Doctores exponant illa verba de manducatione spirituali: plures squidem, imò communis sententia exponit de manducatione sacramentali; saltem de utraque posse intelligi non est dubium; & videtur Ecclesia intelligere de sacramentali, dum in Concilio Trident. sess. 13. cap. 2. quod intitulatur De ratione institutionis sanctissimi huius Sacramenti, utitur hisce verbis Ioan. 6. v. 58. Qui manducat me, & ipse vivet propter me.

Similiter sess. 21. cap. 1. docet ex illis verbis Christi: Nisi manducaveritis &c. non rectè colligi Vtriusque speciei Communionem à Domino preceptam esse: tacite innuens, ut supra notavi, saltem alterutram esse preceptam. Unde etiam in Festo Venerabilis Sacramenti sumit ex illo cap. 6. Ioan. Evangelium.

Ad secundæ rationis solutionem priorem dico, conditionem actui appositam in precepto non indicare, quod solus ille modus, & non exercitium actus preceptum sit; uti cum lex divina jubet, ut diligamus Deum ex toto corde, tota anima &c. non solum hic diligendi modus, sed etiam ipsa dilectio precipitur. Itaque tam precepto illi Communionis, quam huic charitatis ille modus apponitur, non ad

ut & preceptum a nunc communicandi.

23. Igitur predictæ rationes non faciunt Concluf. Theologicè certam: Alens. D. Bonav.

reddunt tamen eam multò probabiliorè.

ed quod locus Ioan 6. proprie intelligatur de precepto.

& communi de manducatione reali.

ut intelligitur Tridentinum.

Lucas 22. non tantum modus, sed & actus exercitium precipitur.

limitandum, sed explicandum actum præceptum ut sic; tenemur enim & illum implere, & tali modo. Ita quidam Auctor.

Immo ipse
modus non
videtur
præceptus

Sed non puto, salvo meliori, talem modum esse præceptum in sumptione Eucharistia; quous enim quisque communicantium cogitat de Passione Christi, & in illius memoriam ordinat suam Communionem? Sanè plerique, maxime rudes & indocti, ignorant illam obligationem, si quæ est, nec Confessarii aut Concionatores solliciti sunt vel pœnitentes, vel auditores de ea instruere. Illa ergo memoria Passionis, quæ videtur præcipi simul cum ipso actu, est ipse actus Communionis secundum uniuersumque conditionem, sive sub utraque specie, simul consecrando illam, sive sub una solum.

Ly Hoc fa-
cite, refer-
tur ad sa-
crificatio-
nem &
commu-
nionem lai-
cam.

Ad posteriorem solutionem dico, illud; *Hoc facite*, cum sit indistinctum, magis adæquatè referri ad totum actum, quem Christus exercuit cum Apostolis, nimirum ad sacrificionem & Communionem laicam, quam illis dederat, quàm ad solam sacrificionem; utrumque ergo præcepit.

Neque Tridentinum aliud significat; quia quamvis dicat præceptam oblationem Sacrificii (de qua eo loco tantum agebat Concilium) non ideo negat præceptam Communionem laicam. Quin sess. 13. cap. 2. sic inquit: *In illius Sacramenti sumptione colere nos sui memoriam præcepit, suamq; annunciare mortem, donec ipse ad iudicandum mundum veniat. Ubi loquitur Concilium non solum de Sacerdotibus, sed de omnibus generaliter.*

Sanè quando aliquod Festum præcipitur in honorem Sancti, non solum præcipitur, ut si fiat, in ejus honorem fiat; sed absolute præcipitur observatio Festi.

25.
Quomodo
ex sollici-
tudine Ec-
clesiæ,

Ad tertiâ rationis solutionem dicito, non præcisè ex eo colligi præceptum divinum Communionis, quod Ecclesia utcumque sit sollicita de illo administrando; sed quia gravissimè præcipit, ut administraretur morituris, quod non ita facit de Sacramento Unctionis.

ejusque
præcepto
deducatur
præceptum
divinum de
communi-
cando.

Ex quo patet quid dicendum sit ad solutionem quartæ rationis: videlicet Ecclesiam præcipere Communionem non ideo tantum, quia valde utilis est; nam & Extrema Unctio valde utilis est, quam tamen non præcipit, sed quia extat jus aliquod divinum Communionis, non ita Sacramenti Unctionis.

26.

Cæterum institutio hujus Sacramenti per modum cibi & potus non evincit hanc obligationem; sufficit enim quòd sit aliqua similitudo inter cibum & potum spirituales ex una parte, & cibum ac potum corporales ex altera. Profecto jam antea non semel ostendimus, in pluribus hanc similitudinem claudicare.

Conve-
nientia cibi
spiritualis
cum corpo-
rali.

Si autem potas, in quo ergo cibis spiritualis & corporalis conveniant? Resp. in magna utilitate & morali quadam necessitate ad vitam

augendam & conservandam: propter quam utilitatem cibus Eucharisticus saltem ab Ecclesia est præceptus; & aliunde per accidens, ex obligatione aliorum præceptorum, sapè potest esse necessarius, v. g. ad profitendam fidem coram Tyranno, ad superandam gravem tentationem contra castitatem &c.

An autem ideo etiam per se & immediate à Christo debuerit præcipi, non puto. Potuit præcipi, & quòd præceptum sit, est communior & verior sententia, quam mutato consilio amplexus est Doctor Angelicus 3. parte qu. 80. art. 11. dicens: *Manifestum est quòd homo tenetur hoc Sacramentum sumere, non solum ex statuto Ecclesie, sed ex mandato Domini dicentis Luc. 22. Hoc facite in meam commemorationem; cum aliquin contrariam docuisset, aut saltem videri posset docuisse 4. dist. 9. qu. unica art. 1. quæstioncula 2. & dist. 12. q. 3. art. 2. q. 1. solius utique memorans præcepti Ecclesiastici.*

Citatur etiam D. Aug. Epist. 118. ad Januarium cap. 1. sed an verè, poterit Lector iudicare ex ejus verbis, quæ hic exseribo. *Primo itaque tenere te volo, quòd est huius disputationis caput, Dominum nostrum Iesum Christum sic in Evangelio loquitur, levi iugo suo nos subdidisse, & sarcina levi. Unde Sacramentis numero paucissimis, observatione facillimis, significatione præstantissimis, societatem novi populi colligavit, sicut est Baptismus Trinitatis nomine consecratus, Communicatio Corporis & Sanguinis ipsius, & si quid aliud in Scripturis Canonis commendatur.*

In quibus verbis, inquit Lugo disp. 16. n. 3. Aug. non loquitur de mera institutione Baptismi & Eucharistia; sed de præceptis eorum Sacramentorum: affert enim ea solum ad ostendendam facilitatem Legis Evangelicæ, in qua Christus paucissima & facillima præcepta imposuit.

Sed contra, Aug. loquitur, inquit Dicastillo disp. 10. n. 7. de omnibus Sacramentis, quibus societatem novi populi colligavit. Constat autem non omnium Sacramentorum esse præceptum divinum, quo ad illorum usum obligemur, ut suis locis vidimus in Confirmatione, & videbimus in Extrema Unctione, Ordine & Matrimonio.

Quidquid sit de mente D. Aug. quæ est incerta; hæc sententia jam communiter docetur à Theologis; eamque disertis verbis amplectitur Doctor Subtilis 4. dist. 13. q. 2. n. 20. dicens: *Christus expressè docuit, se velle, sumi Eucharistiam à quolibet Christiano Ioan. 6. Nisi manducaveritis carnem Filii hominis, & ibi loquitur omnibus. Quamquam oppositam insinuet 3. dist. ultimâ n. 5. ibi: Alia Sacramenta à Baptismo & Pœnitentia fortè non sunt necessaria, aut si sunt, sunt satis facilia, puta Confirmatio, Eucharistia, Extrema Unctio.*

Quærit autem aliquis à me, quos obliget illud præceptum divinum? Jam audivimus à Scoto;

Scoto; Christus, inquit ille, expressè docuit, se velle, sumi Eucharistiam à quolibet Christiano, supple adulto ratione utente. Erit itaque

CONCLUSIO III.

Præceptum divinum Communionis obligat omnes adultos ratione utentes.

Omnes baptizatos obligari hoc præcepto nemo inficiatur. De non baptizatis controversatur inter Doctores Catholicos, his asserentibus, illis probabiliter negantibus.

Fundamentum sententiæ affirmativæ est generalitas locutionis Christi Joan. 6. Nisi manducaveritis &c. quæ verba videntur dicta pluribus pro tunc necdum baptizatis, non in sensu composito pro tempore ante baptismum, quo nondum erant capaces fructus hujus Sacramenti; sed in sensu diviso, pro tempore scilicet sequente ipsum Baptismum, ex quo videtur resultare specialis obligatio suscipiendi Baptismum, sicuti ex obligatione finis resultat obligatio medii necessarii. Quod clariùs apparebit ex solutione rationum sententiæ negativæ.

Objicitur ergo primò; Adulti ante Baptismum non possunt implere præceptum Communionis: ergo non obligantur. Antecedens probatur; quia præcipitur Communionis Sacramentalis, id est, talis sumptio Eucharistiæ, quæ sit signum gratiæ sanctificantis in fumente; atqui sumptio Eucharistiæ non confert gratiam homini non baptizato, cum Baptismus sit janua Sacramentorum: ergo &c.

Resp. Negando primam Consequentiam; quia ut præceptum affirmativum simpliciter obliget, sufficit quòd possit, & debeat pro aliquo tempore adimpleri. Sic quippe ex lege naturali tenetur quislibet succurrere proximo extreme indigenti, dum commodè potest, quamvis fortè numquam occurrat casus hoc præceptum adimplendi. Similiter tenetur quis exponere vitam pro Republica, tenetur confiteri Christum coram Tyranno &c. tamen hic & nunc non possit, minùs debeat, illa præstare.

Igitur potest subsistere obligatio legis, licet non teneat facere opus præscriptum pro quocumque tempore, statu ac in quibuscumque circumstantiis; imò tamen in aliquibus circumstantiis non possim facere, dummodò saltem possim facere id, quod ad legis adimplerionem prærequiritur; v. g. excommunicatus teneor in Palæstra communicare, quamvis id non possim, nisi priùs petita absolutione ab excommunicatione.

An putas debitor excusatur à redditione pecuniæ, quia non habet pecuniam, nisi vendat aliqua alia bona sua, ex quibus pecuniam redi-

gat? Imò specialiter obligatur illi bona vendere, nisi aliquid aliud obster. Quando ergo quis tenetur ad aliquid, ex supposita conditione, quam potest ponere, tenetur eam ponere, & ita implere quod debet. Cum igitur generaliter omnibus sit præcepta Communionis sacramentalis, & in potestate hominis non baptizati sit ponere conditionem prærequiritam, scilicet Baptismum, quidni etiam ad illam ponendam obligetur?

Aliud fortassis dicendum est de præcepto confessionis, quod non videtur obligare nisi valde remotè & universaliter, ut suo loco explicabitur, ante Baptismum, imò ante peccata post Baptismum commissa; quia videlicet conditio necessariò prærequirità ad ejus adimplerionem, puta peccata commissa post Baptismum, quæ sola sunt materia confessionis, nec debent, nec possunt poni, alioquin peccata non essent peccata, quæ est manifesta implicanti.

Objicitur secundò; per Baptismum primò quis ingreditur in Rempublicam Christianam: ergo ante illam non obligatur legibus Christianis. Patet sequela; quia nemo tenetur legibus Communitatis, cujus non est pars. Unde nemo tenetur ad vota monastica, antequam se ipsum per professionem ad vitam monasticam obligaverit.

Resp. Negando Consequentiam; quia ante Baptismum tenetur quislibet suscipere Christianam Religionem, & ex consequenti ejus leges. Aliud est quando quis non obligatur ad statum aliquem suscipiendum; tunc enim nec tenetur legibus illius status, antequam spontè eum susceperit.

Contra; tamen quispiam voverit intrare Religionem, equidem non obligatur votis monasticis aut præceptis Regulæ ante professionem, nec peccat contra illa, quantumvis non intret Religionem, cum tamen ad intrandum ex voto obligetur.

Resp. in eo disparitatem esse, quòd omnis obligatio voti oritur ex propria voluntate voventis: quid ergo mirum, si nondum obligetur ad castitatem, qui necdum voluit se obligare per professionem ad servandam castitatem, quamvis voluerit se obligare ad profitendum? Et eadem est ratio præceptorum Regulæ, quæ non possunt obligare nisi subditos, nemo autem subditus fit alicui Prælato per votum profitendi, nisi accedat actualis professio. Porro quis prudenter potest cogitare, quin Christus potuerit præcipere omnibus hominibus Communionem, sicut præcepit omnibus Baptismum? Breviter ergo, votum pendet à voluntate voventis, præceptum à voluntate Superioris.

Et si inferas; ergo non baptizati etiam obligantur legibus Ecclesiasticis. Resp. Negando Consequentiam; quoniam Ecclesia non est Superior eorum, sicuti est Christus. Unde

K k 3 solum

An sit eadem ratio præcepti Confessionis?

31. Secunda objectio.

Solvitur. Ante Baptismum tenetur quislibet suscipere Christianam Religionem.

32. Instantia.

Solvitur.

Votum pendet à voluntate voventis & præceptum autem à voluntate Superioris.

Alia instantia solvitur.

propter quem illi præceptum debet in mediis & Christianis.

29. Præceptum divinum obligat omnes baptizatos, & probabiliter non baptizatos.

27. An si quis dicitur manducatum.

30. Prima objectio.

Affirmat. Lugo.

Responsio.

Aliter et incertum.

33.

Quid sit.

34.